

«Животътъ ми вървѣ изъ пжтъ жестокъ.
И ето че нахъ стръменъ брѣгъ високъ,

«Надъ бездна се запряхъ въ изнемощенѣе —
И нѣма вече спасение за мене.

«Но не за себе тръгна въ ужасъ азъ,
Дѣте невинно! Вечъ е близу часъ

«Да ме погълне бездната веднага. . . .
Земята се тресе . . . О, бѣгай, бѣгай!»

Нетърпѣливо смачка той листътъ
И го захвърли. Погледъ неподвиженъ
Въ отсрѣщната стѣна той прикова, —
Тамъ бюстътъ на Бетховена намръщенъ
Изглеждаше, — отъ дѣсна му страна
Могщъ орелъ, — отъ лѣва мъртавъ черепъ.
И неподвиженъ дълго той стоя
Загледанъ въ тѣхъ. Засъхнали ми устни
Въ горчива се усмивка искривиха.

— «Въ искусството едничка вѣра само
Въ душата ми некътната остана . . .
Растушахъ се самичекъ азъ: чрѣзъ него,
Кога е чиста твоята душа,
Страданъето ти можешъ прѣвъзмогна!
«Да, прѣвъзмогна! Азъ го прѣвъзмогнахъ,
Нели?! Безумецъ, то играй си съ тебе,